

Nr 287.

Av herr **Janson** i Kungsör, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 33, med förslag till lag om barn utom äktenskap m. m.

Det förslag till »Lag om barn utom äktenskap», som genom Kungl. Maj:ts proposition nr 33 nu framlagts för riksdagen, innebär betydande framsteg, som bli ägnade att säkerställa sådana barns och deras mödrars rättsliga förhållanden.

Enligt min mening förefinnes dock en stor brist däruti, att varken lagberedningen eller Kungl. Maj:t vågat sig på att taga steget ut och föreslå, att barn utom äktenskap skola hava rätt att ärva sin fader såväl som sin moder.

Då nu, efter så långa och många förberedelser, en så viktig lag skall antagas för att gälla en oberäkneligt lång tid framåt, anser jag det skulle vara stor skada, om man ej på samma gång i detta avseende likställde mannen med kvinnan i förhållande till sina barn.

Det borde vara uppenbart, att, då fadern har *minst* lika stor del i barnets tillkomst som modern och fördenskull är lika mycket besläktad med detsamma som hon, man ej kan tala om likhet inför lagen, om arvsrätten *endast* skall utgå från den ene av föräldrarna och icke från den andre. Likheten inför lagen kräver, synes mig, att den bör utgå från båda.

Blodsbandet är väl ändå den rättfärdiga grund, varpå denna lagstiftning bör byggas, och som en enkel konsekvens därav följer, enligt min mening, att barnet skall ha lika mycket rätt till båda sina föräldrars kvarlätenskap.

Alla invändningar häremot synas mig ägnade att taga ifrån den svagare parten dess solklara rätt.

Rättskänslan kan ej vara tillfreds med mindre, än att fadern bör ha minst lika stora skyldigheter mot sitt barn som modern, och då det i

lagförslaget är sörjt för att faderskapet, såvitt möjligt är, skall bli fastställt, anser jag att, om barnet, utan eget förvållande, ärver sin faders andliga och fysiska egenskaper, det även bör ha rätt till arvsrätt i hans egendom.

Vid Lagberedningens förslag i detta ärende är fogat ett särskilt yttrande av hovrättsrådet Tiselius, vari han klart och tydligt förfäktar den mening, som funnit sitt uttryck i ovanstående. I detta hans yttrande har regeringsrådet Palmgren i huvudsak instämt.

Med detsamma följer ett förslag till lagtext, innehållande den av mig önskade ändringen jämte de konsekvenser en sådan ändring påkallar.

Detta förslag anser jag bort vara såväl Lagberedningens som Kungl. Maj:ts förslag. Då så emellertid icke är fallet, dristar jag mig yrka avslag å Kungl. Maj:ts förslag i de delar, det avviker från hovrättsrådet Tiselius' förslag och yrkar bifall till det senare.

På grund av vad jag sålunda anført anhåller jag härmed vördsamt,

att riksdagen behagade avslå Kungl. Maj:ts förslag till »Lag om barn utom äktenskap» i de delar, det avviker från hovrättsrådet Tiselius' förslag, samt

att i stället antaga det förslag till »Lag om barn utom äktenskap», som medföljer Lagberedningens betänkande i detta ärende och är avgivet i särskilt yttrande av hovrättsrådet Tiselius, dock

att 2 § må erhålla den lydelse, den erhållit i Kungl. Maj:ts förslag.

Stockholm den 3 februari 1917.

Adolf Janson.